

Азъ не можахъ да стоя повече отъ срамъ, а се повърнахъ и избѣгахъ при овцетѣ.

На другия день леля Дѣмша и Ангелинка заминаха, безъ да мога да ги видя още веднажъ.

Но дълго време следъ това, когато и да вървѣхъ, свирейки съ цафарата си подиръ моето кротко стадо, въ гърдитѣ ми подъ скжсаната овчарска абица биеше едно мъничко сърдце, безкрайно влюбено.

И до днесъ още, като си спомня за тая мъничка Ангелинка, азъ не мога да разбера, истина ли бѣше това, или сънъ.

